

Free MIND

COURAGE

เด็ดเดี่ยว

เบิกบานกับการมีชีวิตอย่างอันตราย

ดร. ประพนธ์ ผาสุขยืด
แปลและเรียบเรียง

OSHO

หนึ่งในบรมครูทางจิตวิญญาณผู้ทรงอิทธิพลที่สุดแห่งยุค

ตัวอย่างหนังสือ

ชื่อหนังสือ : เด็ดเดี่ยว : เบิกบานกับการมีชีวิตอย่างอันตราย

Courage : The Joy of Living Dangerously

ผู้เขียน : OSHO

ผู้แปลและเรียบเรียง : ดร.ประพนธ์ ผาสุขยัต

Copyright © 1999 OSHO International Foundation, Switzerland.

www.osho.com/copyrights

Thai Translation Copyright 2014 FreeMind Publishing Co.,Ltd.

by arrangement through Tuttle-Mori Agency Co.,Ltd.

All rights reserved.

OSHO is a registered trademark of Osho International Foundation. For further information please go to www.osho.com/trademark.

The material in this book is selected from various talks by Osho given to a live audience. All of Osho's talks have been published in full as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via the online OSHO Library at www.osho.com

พิมพ์ครั้งที่ 1

มีนาคม 2557

ราคา 230 บาท

ISBN 978-616-7115-70-2

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2557 โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ไอซี:

เด็ดเดี่ยว.-- กรุงเทพฯ : ฟรีมายด์, 2557.

240 หน้า.

1. จิตวิทยาประยุกต์. I. ประพนธ์ ผาสุขยัต, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฏาพร ชุ่มสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุ่มสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมนุท
พิสูจน์อักษร จิระพรรณ คณาสวัสดิ์, ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์
ศิลปกรรม กรมัยพล สิริมงคลจุฑกุล

จัดพิมพ์โดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด
27/33 ซอยศรีวิภาเพ็ญ ถนนพระราม 4
แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120
โทรศัพท์ 0-2637-8600 โทรสาร 0-2637-8601
www.freemindbook.com

 facebook.com/freemindbook

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์
296 ซอยอรุณอมรินทร์ 30 ถนนอรุณอมรินทร์
แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2433-0026-7 โทรสาร 0-2433-8587

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)
อาคารทีซีไอเอฟ ทาวเวอร์ ชั้นที่ 19 เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด
แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260
โทรศัพท์ 0-2739-8222, 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9
www.se-ed.com

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน
โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์)
ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึก Soy Ink ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
และเลือกใช้กระดาษที่ผลิตจากไม้ปลูก ลดการบุกรุกพื้นที่ป่าของโลก

คำนำสำนักพิมพ์

หากเปรียบเทียบคุณเป็นเช่นนกตัวหนึ่งที่มีปีกแข็งแรงและสามารถโบยบินขึ้นไปสู่ท้องฟ้าได้ แต่คุณกลับไม่กล้าแม้แต่จะกางปีกบิน เพราะได้ยินคำบอกเล่าต่อๆ กันมาว่าบนท้องฟ้านั้นน่ากลัว เต็มไปด้วยเจอมฝน เต็มไปด้วยพายุ และยังมีนกยักษ์ที่คอยไล่ทำร้ายอีกด้วย ดังนั้นนกออย่างเราควรอยู่แต่ในรัง หออะไรก็บนพื้นดิน ถ้าโชคดีหน่อยก็ได้อยู่ในกรงให้คนเลี้ยง นั่นแหละชีวิตที่แสนจะอบอุ่นปลอดภัย คุณสร้างเป็นสุนัข เป็นแมว หรือเป็นอะไรก็ตามที่ไม่ใช่คน เพื่อจะได้ไม่ต้องขึ้นไปบนฟ้านั้น แต่เมื่อคุณเหลือบมองท้องฟ้าคราใด เบื้องลึกในใจคุณกลับบอกว่านั้นคือที่ที่คุณต้องไป แต่คุณไม่กล้าและไม่เด็ดเดี่ยวพอที่จะกางปีกโฉบขึ้นไปบนผืนฟ้าแสนงามนั้น

ความกลัวทำให้คุณไม่กล้าที่จะกางปีกบิน และไม่กล้าที่จะยอมรับว่าตัวเองคือคน ไม่เพียงแต่คุณเท่านั้น แต่สิ่งนี้ก็เกิดกับผู้อื่นด้วย พวกเราต่างก็ถ่ายทอดวิธีเอาชนะความกลัวด้วยการทำอะไรก็ได้ให้รู้สึกมั่นคง ปลอดภัย แล้วส่งต่อความคิดเช่นนี้จากรุ่นสู่รุ่นมาเรื่อยๆ ความมั่นคง ปลอดภัยและวิถีทางแบบเดิมๆ ที่คุ้นเคยนั้นอาจทำให้ “ความกลัว” ที่มีอยู่สงบนิ่งได้เป็นบางครั้งบางคราว แต่สุดท้ายแล้วความกลัวก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม มีหน้าข้ามันอาจจะมีเพิ่มปริมาณขึ้น เนื่องจากเราต้องพยายามรักษาวิถีเดิมๆ ของเราไว้อย่างเหนียวแน่น ประหนึ่งว่าเรากลัวว่าสิ่งที่ปกป้อง “ความกลัว” เดิมที่เราถืออยู่นั้นจะหายไป

แล้วเราจะทำอย่างไรกับความกลัวนี้ และทำอย่างไรให้มี ความกล้าพอที่จะออกจากความกลัวได้

หนังสือ “เด็ดเดี่ยว” (Courage) เล่มนี้ OSHO กล่าวถึงความกล้าหาญไว้อย่างชัดเจน นั่นคือการเป็นตัวของตัวเอง เราหลงลืมไปว่า

แท้จริงแล้วเราฉลาดกว่าการที่จะเป็นตัวเอง เราจึงพยายามเป็นคนอื่น พยายามให้คนอื่นยอมรับ พยายามเป็นทุกสิ่งทุกอย่าง ยกเว้นเป็นตัวเอง ทุกถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้ OSHO ไม่ได้มารณรงค์ ปลุกเร้าให้คุณกล้าหาญ แต่เพียงแค่สะกิดและยกตัวอย่างเพื่อให้คุณตื่นตัวขึ้นมา เตรียมออกจากพื้นที่อันแสนอบอุ่น ปลอดภัย ให้ความรู้สึกมั่นคง แต่ปราศจากชีวิต แล้วเปิดประตูออกสู่ความจริง ผจญภัยไปกับสิ่งที่คาดเดาไม่ได้ แม้มันจะดูอันตราย แต่มันก็ทำให้คุณมีชีวิต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคุณแล้วว่าคุณกล้าหาญที่จะอยู่กับความไม่แน่นอน ซึ่งก็คือความจริงแท้ได้หรือไม่

นับเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของพวกเราสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ ที่ได้มีโอกาสเผยแพร่ผลงานของ OSHO ทั้ง 10 เล่ม ในชุดหนังสือ **“Insights for a New Way of Living”** ซึ่งเป็นชุดหนังสือที่เป็นที่นิยมที่สุดตลอด 10 ปี ที่ผ่านมามาจนถึงปัจจุบัน โดยได้รับการแปลแล้วถึง 25 ภาษา และมียอดจำหน่ายกว่าหลายล้านเล่มทั่วโลก...โดยหนังสือ “เด็ดเดี่ยว” (Courage) เป็นผลงานลำดับที่เจ็ดของชุดหนังสือนี้*

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ขอขอบพระคุณ **ดร.ประพนธ์ ผาสุขยัต** และ **คุณสุนิต ผาสุขยัต** เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้อุทิศเวลาให้กับการแปลผลงานหนังสือของ OSHO เสมอมา และขอขอบพระคุณ **คุณนันท์ วิทย์ดำรง** เป็นอย่างยิ่งที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่าในการเขียนคำนิยมให้กับหนังสือเล่มนี้

สลัดความกลัวซึ่งไม่ใช่ตัวตนของคุณ ดึงเอาความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวของคุณขึ้นมา แล้วกางปีกโฉบบินไปสู่ “อิสรภาพที่แท้จริง” ไปด้วยกัน

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

* ต่อจากหนังสือ “ปัญญาญาณ” (Intuition) “วุฒิภาวะ” (Maturity) “เขาวนปัญญา” (Intelligence) “เมตตาอาทร” (Compassion) “สนิทใจ” (Intimacy) และ “อิสรภาพ” (Freedom)

คำนำผู้แปลและเรียบเรียง

เคยมีคนถามผมว่าใช้หลักอะไรในการเลือกที่จะแปลหนังสือเล่มโตของ OSHO จริงๆ แล้ว ไม่มีหลักอะไรหรอกครับ แค่อ่านเล่มไหนแล้วโดนใจก็แนะนำทางสำนักพิมพ์ไป แต่ก็มีหลายเล่มเหมือนกันที่ผู้อ่านเป็นผู้ที่แนะนำมา อย่างเล่มที่ชื่อว่า **Courage** ที่ท่านถืออยู่ในมือเล่มนี้ มีคนเคยบอกผมว่าเขารู้จัก OSHO ก็เพราะอาจารย์เสกสรรค์ ประเสริฐกุล เคยพูดถึงหนังสือเล่มนี้ในสมัยที่เขาเป็นนักศึกษารวมศาสตร์ แต่ผมเองก็ยังไม่มีโอกาสได้อ่านต้นฉบับภาษาอังกฤษ จนกระทั่งวันหนึ่งสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ได้บอกกับผมว่าได้ลิขสิทธิ์ในการแปลมาเรียบร้อยแล้ว

สิ่งที่พิเศษของหนังสือเล่มนี้อยู่ตรงที่ว่าเนื้อหาช่างเหมาะเจาะกับสถานการณ์บ้านเมืองเราในขณะนี้มาก ก่อนที่จะอ่าน Courage ผมเคยตั้งคำถามกับตัวเองว่า “หรือว่า ผมยังกล้าไม่พอ” แต่ครั้งเมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ ผมกลับพบว่า คำว่า “กล้าหาญ” ตามที่ผมเข้าใจนั้น มันเป็นคนละความหมายกับที่ OSHO กล่าวไว้ OSHO บอกว่าความกล้าไม่ได้หมายถึงสภาวะที่ไร้ซึ่งความกลัว ความกลัวยังคงมีอยู่ ขอเพียงแต่ให้เราอยู่ “อย่างเป็นปัจจุบัน” คือ “ตื่นรู้” ให้ทัน จนเห็นความกลัวที่มีอยู่นั้น คำว่า “ตื่นรู้” ที่ OSHO ใช้ ผมเข้าใจว่าท่านต้องการจะสื่อถึงคำสองคำ ซึ่งก็คือคำว่า “ตื่นตัว” และ “รู้ตัว” นั่นเอง

การมีชีวิตอยู่อย่างเป็นปัจจุบันคือการอยู่ไปที่ละขณะๆ ใครที่เคยลองทำ เคยลองฝึกปฏิบัติจะพบว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายนัก ที่เป็นเช่นนั้นเป็นเพราะเท่าที่ผ่านมาเราไม่เคยถูกฝึกฝน เราไม่เคยใช้ชีวิตเช่นนั้น

มาก่อน ชีวิตที่คนส่วนใหญ่เคยชินมักเป็นชีวิตที่ใช้สมองใช้ความคิดเป็นหลัก ในหัวของเราไม่เคยว่างเลย คิดโน่นคิดนี่ตลอดเวลา อย่างนั้นดีอย่างนี้ไม่ดี อย่างนั้นปลอดภัยอย่างนี้เสี่ยงเกินไป โดยที่เราไม่เคยให้ความสนใจกับเรื่องการตื่นรู้ในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่เลย

OSHO พยายามจะบอกเราว่า เรามีชีวิตอยู่โดยอาศัยหัวหรือความคิดเป็นหลัก ทั้งๆ ที่เรารู้ดีว่าสิ่งที่เกิดมานั้นมันไม่ได้เป็นไปตามความคิดของเราเสมอไป ชีวิตเป็นสิ่งที่เลื่อนไหล มันเคลื่อนไปในทุกขณะ เราไม่สามารถคาดหวังความแน่นอนความมั่นคงในชีวิตได้ หรือถ้าจะให้พูดตรงๆ ก็คงจะพูดได้ว่า “ชีวิตเป็นเรื่องที่อันตราย” ซึ่งการบรรยายของ OSHO ในหนังสือเล่มนี้ก็คือการตอบคำถามที่ว่า “ถ้าชีวิตเป็นเรื่องที่อันตรายแล้วเราจะใช้ชีวิตอย่างเบิกบานได้อย่างไร”

สิ่งที่ผมชอบเกี่ยวกับการบรรยายของ OSHO ก็ตรงที่ท่านใช้คำพูดที่ง่าย ๆ ตรงไปตรงมา อย่างตอนที่ท่านพูดว่าชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอนไม่มั่นคง ท่านใช้คำพูดในทำนองที่ว่า “*อยากมีชีวิตที่มั่นคงใช้ใหม่ ไปอยู่ในคูหลิ ในนั้นมันมีความมั่นคงมากกว่าการใช้ชีวิตนอกคูหลิ*” หรือคำพูดที่ว่า “*อยากได้ความแน่นอนใช้ใหม่ ก็ลองตายดูสิ นั่นแหละความแน่นอน เพราะตราบไต่ที่ยังมีลมหายใจ ก็อย่าได้ร้องหาความแน่นอนเลย*”

ผู้ที่สามารถ “เบิกบานกับการมีชีวิตอย่างอันตราย” ได้นั้น สำหรับผมแล้วเขาต้องเป็นผู้ที่กล้าหาญ “เด็ดเดี่ยว” อย่างยิ่ง และนี่ก็คือคำที่ผมนำมาใช้เป็นชื่อของหนังสือเล่มนี้ จะเห็นได้ว่ามันประกอบด้วยคำสองคำ คือคำว่า “เด็ด” และคำว่า “เดี่ยว” คำว่า “เด็ด” ผมต้องการจะสื่อให้เห็นถึงความเฉียบขาดปราศจากความลังเลสงสัย ส่วนคำว่า “เดี่ยว” ต้องการจะสื่อให้เห็นถึงความเป็นปัจเจกชน ความเป็นตัวของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องคล้อยตามผู้ใด กล้าที่จะทวนกระแส แม้จะต้องเดินสวนทางกับฝูงชนหรือคนหมู่มากก็ตาม

ในหนังสือเล่มนี้มีประโยคเด็ดๆ มากมาย ที่ผมจดไว้ใช้เตือนตัวเอง อาทิเช่น “การตายของอิตาลีคือการกลับมาเกิดใหม่ของชีวิต” หรือ “ถ้าท่านรักอย่างเปิดใจ ท่านก็จะไร้ซึ่งความกลัว” เป็นต้น เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบ ผมพบว่ามีความหมายเกิดขึ้นในหัวผม เป็นต้นว่า หรือว่าเราอยู่กับความคุ้นชินมากเกินไป ไม่ว่าจะทำอะไรเรามองหาแต่ความมั่นคงปลอดภัย เราได้แต่มองคนรอบข้างว่าเขาคาดหวังอะไร แล้วถ้าเราทำไปเช่นนั้นเช่นนั้นเขาจะมองเราอย่างไร ฯลฯ ถึงตอนนี้ผมเข้าใจแล้วล่ะว่าทำไม OSHO จึงพูดว่า คนเราใช้ชีวิตที่ติดอยู่กับความคิดตลอดเวลา

สำหรับผู้อ่านที่ยังไม่คุ้นกับงานของ OSHO ผมอยากบอกแต่เพียงสั้นๆ ว่าเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ซีเรียสหรือน่ากลัวอย่างที่คิดหรอก ขอให้ท่านอ่านอย่างผ่อนคลาย ทำตัวสบายๆ ไม่ต้องใช้ความคิดมากก็ได้ (ก็ยิ่งดี) แล้วปล่อยให้ตัวหนังสือเหล่านี้เลื่อนไหลเข้าไปในชีวิตของท่าน ส่วนผู้อ่านที่เป็นแฟนประจำอยู่แล้ว ผมคงไม่ต้องพูดอะไรมากไปกว่าขอขอบคุณที่ท่านติดตามผลงานการแปลของผมตลอดมา และขอถือโอกาสนี้ส่งความปรารถนาดีมายังทุกท่าน

ดร.ประพนธ์ ผาสุขยิต

SAMPLE

SAMPLE

คำนิยาม

ถ้าจะมีคำที่แสดงความรู้สึกเวลาที่ได้อ่านงานของ OSHO แล้ว
ละก็ สำหรับผมมันคือ คำว่า “อืม” กับ “โอ๊ย”

“อืม” เวลาที่เกิดความเข้าใจใหม่ๆ “โอ๊ย” เวลาที่ถูกต้องแสบหน้า
ให้ตื่นขึ้นจากภวังค์ของความยึดถือที่มีอยู่ แล้วผมก็จะร้อง “อืม” กับ “โอ๊ย”
ในใจสลับกันไปตลอดเวลาที่อ่านงานของ OSHO

ผมหลงรักและสนุกไปกับ OSHO เสมอ ด้วยรู้สึกว่าเขาเป็นคน
ที่มีความรอบรู้จริงๆ เรียกว่ารู้อย่างรอบด้าน ทั้งสังคม ประวัติศาสตร์
วิทยาศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา และจิตวิญญาณ รวมทั้งเป็นผู้ที่มีปัญญา
อันลึกซึ้ง แต่ที่นับว่าโดดเด่นกว่าสิ่งที่กล่าวมาเสียอีก ก็คือ บุคลิกภาพ
ในการถ่ายทอด หรือการเล่า และวิถีในการแสดงออกทางปัญญาของเขา

เรื่องหรือประเด็นที่ OSHO หยิบยกขึ้นมาพูด ส่วนใหญ่มักจะเป็น
ประเด็นที่ดูเหมือนธรรมดาๆ ที่เราคุ่นชิน แต่เขาจะพูดถึงมันได้อย่างลึกซึ้ง
พร้อมกับสร้างมุมมองใหม่ๆ ให้เกิดขึ้น ด้วยการยกเรื่องราว ความรู้
ที่เขาเฝ้าประคบให้เราเกิดความเข้าใจ (เข้าไปในใจ ไม่ใช่แค่เข้าไปในหัว
อย่างที่ OSHO ได้บอกไว้) แล้วเขาก็ดีแสบหน้าเรา ด้วยปัญญาอันลึกซึ้ง
ของเขา ที่มักจะมาพร้อมกับอารมณ์ขัน ซึ่งทั้งหมดมันทำให้เราต้องนั่งงัน
เหมือนถูกตริ้งไว้กับความพังทลายลงของความยึดถือหรือความเชื่อเดิมๆ
ของเรา ในห้วงขณะนั้นจริงๆ

ประเด็นเรื่อง ความกล้าหาญ ของหนังสือเล่มนี้ก็เช่นกัน ซึ่งสำหรับผมแล้ว ความกลัว คือ สิ่งที่ทำให้จิตใจของเราพรัอมัว และเป็นรากของปัญหาทั้งหมดของชีวิต สิ่งที่ OSHO พูดหรือเล่าในหนังสือเล่มนี้ ได้ช่วยเปิดซอกมุมของความกลัวออกมาให้เราได้เห็น และเผยความธรรมดาสามัญของความกลัว เพื่อช่วยให้เรายกระดับใจขึ้นอยู่เหนือความกลัว ด้วยวิถีแบบ OSHO ที่เน้นให้เราเป็นอิสระจากสิ่งร้อยรัดต่างๆ หรือสิ่งที่เรายึดเอาไว้ ทั้งภายนอกภายใน เพื่อกลับไปเป็นตัวเรา หรือสภาวะเดิมแท้ของเราอีกครั้ง อันเป็นสภาวะของความกล้าหาญที่แท้ในการดำเนินชีวิต

ที่สำคัญ **ดร.ประพนธ์ ผาสุขยัต** ผู้แปลและเรียบเรียงได้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยให้เราได้อ่าน อย่างเข้าถึง เหมือนเช่นที่ทำมากับการแปลงานของ OSHO ทุกชิ้นที่ผ่านมาของท่าน

ขอบคุณสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ ที่ได้มอบโอกาสให้ผู้อ่านคนไทยได้อ่านงานอันมีค่าของ OSHO อีกครั้ง

นันท์ วิทิตดำรง*

* ผู้แปลหนังสือ "เจ็ดกฏด้านจิตวิญญาณเพื่อความสำเร็จ (The Seven Spiritual Laws of Success) เขียนโดย ดีพิค โขปรา

สารบัญ

อารัมภบท	16
ความกล้าคืออะไร	22
ตำแหน่งความกล้า	25
วิถีแห่งใจ	30
วิถีแห่งเขาวนปัญญา	40
วิถีแห่งความไวเนื้อเชื้อใจ	47
วิถีแห่งความไร้เดียงสา	58
เมื่อสิ่งใหม่มาเคาะประตู จงเปิดรับมัน	78
ความกล้าที่มาจากความรัก	90
มันไม่ใช่ความสัมพันธ์ แต่มันเป็นสภาวะของการดำรงอยู่	106
แค่นี้ช่างอ่อยจริง	108
โลกที่ไม่มีขอบเขต	115
มันไม่ใช่ยากหรือง่าย แต่มันเป็นไปตามธรรมชาติ	120
ดึงตัวออกมาจากฝูงชน	130
การเมืองที่ว่าด้วยเรื่องของตัวเลข	137
จงฟังความรู้สึกภายในตัวท่าน	140

เป็นอิสระจาก เป็นอิสระเพื่อ	146
พบกับใบหน้าที่แท้จริง	149
เบิกบานไปกับการอยู่อย่างอันตราย	154
ไม่ว่าท่านจะทำอะไร ชีวิตจะยังคงไว้ซึ่งความลึกลับ	162
ชีวิตที่โลดแล่น	166
ความกล้าสูงสุด ไม่มีจุดเริ่มและไม่มีจุดจบ	172
การค้นหาสภาวะที่ไร้ซึ่งความกลัว	190
แนะนำเรื่องการเจริญภาวนาและตอบข้อซักถาม	191
การเจริญภาวนาเพื่อคลี่คลายความกลัวในความว่าง	214
การเจริญภาวนาเพื่อคลี่คลายรูปแบบเติมๆ ของความกลัว	216
การเจริญภาวนาเพื่อความไวเนื้อเชื้อใจ	218
การเจริญภาวนาเพื่อเปลี่ยนผ่านความกลัวไปสู่ความรัก	220
คำถามสุดท้ายเรื่องความกลัวในพระเจ้า	222
เกี่ยวกับผู้บรรยาย	234
ศูนย์ปฏิบัติภาวนาสากล OSHO	237
เกี่ยวกับผู้แปลและเรียบเรียง	238

SAMPLE

SAMPLE

Courage

เด็ดเดี่ยว

SAMPLE

SAMPLE

OSHO

อาร์มภบท

อย่าเรียกมันว่าความไม่แน่นอน ให้เรียกมันว่าความน่าพิศวง
อย่าเรียกมันว่าไม่มั่นคง จงเรียกมันว่าอิสรภาพ

ข้าพเจ้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อที่จะให้กฎเกณฑ์ทางศาสนา หลักปฏิบัติทางศาสนาทำให้คนออกมาเป็นแบบใดแบบหนึ่ง ข้าพเจ้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อที่จะให้คำสัญญาใดๆ ที่อยู่ในอนาคต คำสัญญาในอนาคตอาจทำให้คนรู้สึกมั่นคง ข้าพเจ้ามาที่นี่เพื่อที่จะทำให้ท่านตื่นตัวและตื่นรู้ นั่นก็คือการอยู่กับที่นี้เดี๋ยวนี้กับสิ่งต่างๆ ที่สร้างความไม่มั่นคงในชีวิต กับสิ่งต่างๆ ที่สร้างความไม่แน่นอนในชีวิต กับสิ่งต่างๆ ที่สร้างอันตรายให้ชีวิต

ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านมาที่นี่เพื่อจะได้ความแน่นอนบางอย่าง ความเชื่อบางอย่าง “ลัทธิ” บางอย่าง หาที่ที่จะได้มีส่วนเกี่ยวข้อง หาใครบางคนเพื่อจะพักพิง ท่านมาที่นี่เพราะท่านมีความกลัว ท่านกำลังมองหาที่คุ้มซังอันงดงาม เพื่อที่ท่านจะได้ใช้ชีวิตอยู่โดยปราศจากการตื่นรู้ใดๆ

ข้าพเจ้าจึงใจจะทำให้ท่านรู้สึกไม่มั่นคง รู้สึกไม่แน่นอน เพราะนั่นคือชีวิตตามที่มันเป็น นั่นคือสิ่งที่เป็นเนื้อแท้ของพระเจ้า เมื่อความไม่มั่นคงและความไม่แน่นอนมีมากขึ้น ทางเดี๋ยวเท่านั้นที่ท่านจะตอบสนองมันได้นั่นก็คือท่านต้องตื่นรู้มากยิ่งขึ้น

มีความเป็นไปได้สองอย่างด้วยกัน อย่างแรกก็คือท่านหลับตาของท่านและเป็นผู้ปฏิบัติตามหลักศาสนา เป็นคริสต์ เป็นฮินดูหรือมุสลิมชะ นั่นคือสิ่งที่นกรกระจอกเทศทำ มันไม่ได้เปลี่ยนชีวิตของมัน มันเพียงแค่เอาหัวมุดดินเท่านั้น นั่นจะทำให้ท่านเป็นคนโง่ ทำให้ท่านไม่มีเขาวนัปัญหา การไม่มีเขาวนัปัญหาอาจทำให้ท่านรู้สึกมันคง ผู้ที่โง่เขลาจะรู้สึกสบายและมันคง จริงๆ แล้วมีแต่คนโง่เท่านั้นที่รู้สึกมันคง ผู้ที่มีชีวิตชีวามักจะรู้สึกไม่มันคง มันจะมันคงได้อย่างไร

ชีวิตไม่ใช่กระบวนการที่เป็นกลไก มันไม่สามารถเป็นสิ่งที่แน่นอนได้ มันเป็นความลึกลับที่คาดเดาไม่ได้ ไม่มีใครรู้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น แม้แต่พระเจ้าที่ท่านคิดว่าสถิตอยู่ที่ใดที่หนึ่งในสวรรค์ชั้นเจ็ด หากพระเจ้าอยู่ที่นั่นจริง แม้แต่พระเจ้าเองก็ยังไม่รู้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากพระเจ้ารู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเป็นเช่นนั้นชีวิตก็เป็นของปลอม ถ้าอย่างนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็ถูกลิขิตไว้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว พระเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น หรือว่าอนาคตถูกเปิดไว้แล้ว ถ้าพระเจ้ารู้ว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าหากเป็นเช่นนั้นชีวิตก็ไม่ต่างอะไรจากกระบวนการที่เป็นกลไกที่ไร้ชีวิต หากเป็นเช่นนั้นก็คือการไม่มีอิสรภาพ แล้วชีวิตจะดำรงอยู่ได้อย่างไรโดยไร้อิสรภาพ ไม่มีความเป็นไปได้ในเรื่องราวการพัฒนาหรือไม่พัฒนา ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว ก็จะไม่มีความเรียกว่าความสง่างาม ความรุ่งโรจน์ และท่านก็เป็นแค่เพียงหุ่นยนต์เท่านั้น

ไม่เลย ไม่มีอะไรเลยที่มันคง นั่นคือสารของข้าพเจ้า ไม่มีสิ่งใดเลยที่มันคง เพราะชีวิตที่มันคงนั้นมันจะเลวร้ายยิ่งกว่าความตายซะอีก ไม่มีอะไรเลยที่แน่นอน ชีวิตเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน เต็มไปด้วยความประหลาดใจ นั่นคือความมดงามของมัน! ไม่มีทางที่ท่านจะไปถึงจุดที่ท่านพูดได้เต็มปากว่า “ตอนนี้ข้าอยู่กับความแน่นอน” เมื่อใดก็ตามที่ท่านพูดว่า

ท่านนั้นมีความแน่นอน ตอนนั้นท่านกำลังประกาศลาตาย ท่านได้ตัดสินใจฆ่าตัวตายแล้ว

ชีวิตเคลื่อนไปบนความไม่แน่นอนร้อยแปดพันอย่าง นั่นคือสิ่งที่เรียกว่าอิสรภาพ อย่าเรียกมันว่าความไม่แน่นอน

ข้าพเจ้าเข้าใจดีว่าทำไมความคิดจึงเรียกอิสรภาพว่า “ความไม่มั่นคง” ท่านเคยอยู่ในคุกเป็นเวลาหลายเดือนหรือหลายปีหรือเปล่า ถ้าท่านอยู่ในคุกมาเป็นเวลาหลายปีพอถึงวันที่ท่านได้รับการปล่อยตัว นักโทษจะเริ่มรู้สึกถึงความไม่แน่นอนเกี่ยวกับอนาคต ทุกสิ่งทุกอย่างในคุกเป็นสิ่งที่แน่นอน ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องซ้ำซากตายตัว เขาได้รับอาหาร ได้รับการปกป้องดูแล ที่นั่นไม่มีความกลัวใดๆ ว่าในวันถัดไปจะหิวหรือจะไม่มีอาหาร ไม่มีอะไรให้กังวลเช่นนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างแน่นอนตายตัว แต่ในตอนี้หลังจากที่ติดคุกมาหลายปี อยู่ดีๆ ผู้คุมก็บอกว่า “เจ้าจะได้รับการปล่อยตัว” นักโทษคงจะเริ่มสั่นกลัว ข้างนอกกำแพงคุกเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน เขาจะต้องเสาะแสวงหา เขาจะต้องใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งอิสรภาพ

อิสรภาพสร้างความกลัว ผู้คนพูดถึงอิสรภาพ แต่มันก็ทำให้พวกเขากลัว คนจะไม่ไข่มุขย์ที่แท้หากเขายังกลัวสิ่งที่เรียกว่าอิสรภาพ ข้าพเจ้าให้อิสรภาพแก่ท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ความมั่นคงแก่ท่าน ข้าพเจ้าให้ความเข้าใจแก่ท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้ให้ความรู้แก่ท่าน ความรู้จะทำให้ท่านมีความแน่นอน ถ้าข้าพเจ้าให้สูตรสำเร็จแก่ท่าน สูตรที่ระบุชัดเจนว่านั่นเป็นพระบิดา (พระเจ้า) นั่นเป็นพระจิต (พระวิญญาณ) และนั่นเป็นพระบุตร (พระเยซู) นั่นคืออนรกและสวรรค์ และชี้ว่าสิ่งนั้นเป็นการกระทำที่ดีและสิ่งนี้เป็นการกระทำที่เลว หากทำบาปท่านจะตกนรก ดังนั้นจงทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่าคุณงามความดี แล้วท่านก็จะได้ไปอยู่ในสวรรค์ มันก็เท่านั้น แล้วท่านก็รู้สึกได้ถึงความแน่นอน นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมผู้คนจำนวนมากจึงเลือกที่จะเป็นคริสต์ เป็นฮินดู เป็นมุสลิม เป็นชินะ พวกเขาไม่ต้องการอิสรภาพ พวกเขาต้องการใช้ชีวิตตามสูตรสำเร็จ

ชายคนหนึ่งกำลังจะตายในอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่าง
ทันทีทันใดบนท้องถนน ไม่มีใครรู้ว่าเขาเป็นชาวยิว ดังนั้น
จึงเรียกนักบวชซึ่งเป็นพระคาทอลิกมา พระได้เข้ามาใกล้
ชายคนนั้น ในขณะที่เขากำลังจะตาย ในลมหายใจเฮือก
สุดท้ายของเขา พระได้พูดว่า “ท่านเชื่อในพระตรีเอกภาพ
แห่งพระเจ้าผู้เป็นพระบิดา พระจิต และพระบุตรผู้มา
เกิดเป็นพระเยซูหรือไม่”

ชายคนนั้นล้มตาค้างขึ้นมาและพูดว่า “ดูสิ นี่ข้ากำลังจะ
ตาย แต่เขากลับกำลังเล่นเกมทายปริศนา”

ในขณะที่ความตายมาเคาะประตูท่าน ความแน่นอนทั้งหมดของ
ท่านจะเป็นแค่เกมทายปัญหาอันหนึ่งเง่า จงอย่าได้ติดยึดกับความแน่นอน
ใดๆ เลย ชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ธรรมชาติอันแท้จริงของชีวิตคือความ
ไม่แน่นอน ผู้ที่มีเขาวนปัญญาจะคงไว้ซึ่งความไม่แน่นอนตลอดไป

ความพร้อมที่จะคงไว้ซึ่งความไม่แน่นอนตลอดเวลานี้แหละคือ
ความกล้าหาญ ความพร้อมที่จะคงไว้ซึ่งความไม่แน่นอนตลอดเวลา นี้คือ
ความไว้นิ่งเชื่อใจ ผู้ที่มีเขาวนปัญญาจะคงไว้ซึ่งความตื่นตัวตลอดเวลา
ไม่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ใด และจะตอบสนองได้หมดทั้งใจ ไม่ใช่เป็นเพราะ
เขารู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ไม่ใช่เป็นเพราะเขารู้ว่า “ถ้าทำ สิ่งนี้ แล้ว สิ่งนั้น จะ
เกิดขึ้น” ชีวิตไม่ใช่วิทยาศาสตร์ มันไม่ใช่ห่วงโซ่แห่งเหตุและผล มันไม่ใช่
เรื่องที่น่านอนอย่างการต้มน้ำให้ร้อนหนึ่งร้อยองศาแล้วมันก็จะเดือด
กลายเป็นไอ ในชีวิตจริงไม่มีอะไรที่แน่นอนเช่นนั้น

แต่ละปัจเจกชนมีอิสรภาพ เป็นอิสรภาพที่ไม่มีใครรู้จัก เป็นเรื่อง
ที่ท่านายไม่ได้ เป็นเรื่องที่คาดหวังไม่ได้ แต่ละคนต้องใช้ชีวิตอยู่ในความ
ตื่นรู้และอยู่ด้วยความเข้าใจ

พวกท่านมาหาข้าพเจ้าเพื่อค้นหาความรู้ ท่านต้องการสูตรสำเร็จ เพื่อจะได้นำไปใช้ ข้าพเจ้าไม่มีอะไรเช่นนั้นให้ท่าน จริงๆ แล้วสิ่งที่ท่านมีติดตัวมา ข้าพเจ้าจะเอามันออกไปด้วยซ้ำ ไม่ช้าไม่นาน ข้าพเจ้าจะทำลายความแน่นอนของท่าน ไม่ช้าไม่นาน ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านลงเลมมากยิ่งขึ้น ไม่ช้าไม่นาน ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านไม่มั่นคงยิ่งขึ้น นั่นคือสิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น นั่นเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่ผู้เป็นอาจารย์จำเป็นต้องทำ ปล่อยท่านให้อยู่กับอิสรภาพอย่างเต็มที่ ในอิสรภาพอย่างเต็มที่ ในตอนที่ความเป็นไปได้ทั้งหมดเปิดกว้าง ทุกๆ อย่างจะไม่ตายตัว ท่านจะต้องตื่นรู้ ท่านไม่สามารถเป็นอื่นไปได้

นี่คือสิ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่าความเข้าใจ เมื่อท่านเข้าใจ ความไม่มั่นคงก็จะแฝงฝังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต และเป็นเรื่องดีที่มันเป็นเช่นนั้น เพราะมันจะทำให้ชีวิตท่านมีอิสรภาพ มันทำให้ชีวิตเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจ อยู่ตลอดเวลา คนเราไม่เคยรู้เลยว่าอะไรจะเกิดขึ้น มันทำให้ท่านพิศวงสงสัยตลอดเวลา อย่าเรียกมันว่าความไม่แน่นอน ให้เรียกมันว่าความน่าพิศวง อย่าเรียกมันว่าความไม่มั่นคง จงเรียกมันว่าอิสรภาพ

ท่านมีอาจสัจย์ชื่อได้ หากท่านไม่กล้าหาญพอ

ท่านมีอาจเป็นที่รักได้ หากท่านไม่กล้าหาญพอ

ท่านมีอาจเป็นที่ไว้วางใจได้ หากท่านไม่กล้าหาญพอ

ท่านมีอาจเข้าถึงความเป็นจริงได้ หากท่านไม่กล้าหาญพอ

จะเห็นได้ว่าความกล้าหาญมาก่อนสิ่งอื่นใดทั้งปวง

ความกล้าคืออะไร

ในตอนแรกเริ่มนั้นมันไม่มีอะไรแตกต่างกันมากนัก
ระหว่างคนที่ซื้ชลาดกับคนที่กล้าหาญ ความแตกต่าง
อย่างเดียวก็คือคนที่ซื้ชลาดฟังเสียงที่มาจากความกลัว
และก็เดินไปตามนั้น ในขณะที่คนที่กล้าหาญวางความ
กลัวเอาไว้และก็เดินหน้าต่อไป คนที่กล้าหาญเดิน
เข้าไปในสิ่งที่ไม่รู้จักโดยไม่สนใจไยดีต่อความกลัวที่มี
อยู่ทั้งหมด

ความกล้าหาญหมายถึงการเดินเข้าไปในสิ่งที่ไม่รู้จักโดยไม่
สนใจไยดีต่อความกลัวที่ตัวมีอยู่ ความกล้าหาญไม่ได้แปลว่าไม่มีความ
กลัว สภาวะที่ไร้ซึ่งความกลัวจะเกิดขึ้นต่อเมื่อท่านใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญ
มากขึ้นๆ อย่างต่อเนื่อง นั่นคือประสบการณ์อันสูงสุดของความกล้าหาญ
สภาวะที่ไร้ซึ่งความกลัว ในที่ที่มีความกล้าหาญ ที่นั้นช่างหมดจดและหอม
หวาน ในตอนแรกเริ่มนั้นมันไม่มีอะไรแตกต่างกันมากนักระหว่างคนที่
ซื้ชลาดกับคนที่กล้าหาญ ความแตกต่างอย่างเดียวก็คือคนที่ซื้ชลาดฟังเสียง
ที่มาจากความกลัวและก็เดินไปตามนั้น ในขณะที่คนที่กล้าหาญจะวาง
ความกลัวเอาไว้และก็เดินหน้าต่อไป คนที่กล้าหาญเดินเข้าไปในสิ่งที่ไม่
รู้จักโดยไม่สนใจไยดีต่อความกลัวที่มีอยู่ทั้งหมด เขาเห็นความกลัว เขารู้
ว่าความกลัวอยู่ที่นั่น

เมื่อท่านหันหัวเรือไปทางทะเลที่ไม่เคยสำรวจเหมือนกับที่โคลัมบัสทำ นั่นเป็นความกลัวอย่างสุดๆ ไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ท่านได้ออกจากฝั่งของความปลอดภัยมา บนฝั่งท่านรู้ว่าทุกอย่างปกติดี มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่หายไป นั่นก็คือการผจญภัย การเดินเข้าไปในสิ่งที่ไม่รู้จักมันทำให้ท่านสิ้นกลัว หัวใจเริ่มเต้นระรัวอีกครั้ง ท่านกลับมามีชีวิต เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ทุกอณูในการดำรงอยู่ของท่านสั้นไหว ท่านยอมรับความท้าทายจากสิ่งที่ไม่รู้จัก

การยอมรับความท้าทายจากสิ่งที่ไม่รู้จักทั้งๆ ที่มีความกลัวมากมายคือความกล้าหาญ ถึงความกลัวจะอยู่ที่นั่น แต่ถ้าท่านตอบรับความท้าทายเหล่านั้นไปเรื่อยๆ ความกลัวก็จะหายไปทีละน้อยๆ สิ่งที่ไม่รู้จักจะนำมาซึ่งประสบการณ์ของความเบิกบาน มันเป็นปีติสุขอย่างมหาศาลที่เกิดมาจากสิ่งที่ไม่รู้จัก มันทำให้ท่านเข้มแข็งขึ้น มันคงขึ้น มีเขาวนปัญญาที่แหลมคมขึ้น นับเป็นครั้งแรกที่ท่านเริ่มรู้สึกที่ชีวิตไม่ใช่ความเบื่อหน่ายอีกต่อไปหากแต่เป็นการผจญภัย แล้วอีกไม่นานความกลัวก็จะหายไป ถึงตอนนั้นท่านก็จะเสาะแสวงหาแต่การผจญภัยตลอดเวลา

โดยพื้นฐานแล้วความกล้าหาญคือการเสี่ยง เสี่ยงจากสิ่งที่รู้จักไปยังสิ่งที่ไม่รู้จัก จากสิ่งที่คุ้นเคยไปยังสิ่งที่ไม่คุ้นเคย จากความสะดวกสบายไปยังความไม่สะดวกสบาย จากการเดินทางอย่างมีเป้าหมายไปสู่การเดินทางอย่างไร้จุดหมาย โดยที่ไม่รู้เลยว่าจะสามารถทำสำเร็จหรือไม่ มันไม่ต่างอะไรจากการเดิมพัน แต่เพราะการเดิมพันครั้งนี้เท่านั้นที่จะทำให้ท่านรู้ว่าชีวิตคืออะไร

เต่าแห่งความกล้า

ชีวิตไม่สนใจตรรกะของท่านหรอก มันจะเดินไปตามครรลองของมันโดยไม่ถูกรบกวนจากสิ่งใดๆ ท่านต้องฟังชีวิต ชีวิตจะไม่ฟังตรรกะของท่าน มันไม่สนใจไยดีกับตรรกะของท่านหรอก

ตอนที่ท่านเคลื่อนไหวเข้าไปในชีวิต ท่านเห็นอะไรบ้าง พายุลูกใหญ่พัดกระหน่ำ ต้นไม้ใหญ่หักโค่น ตามหลักแล้วพวกมันน่าจะรอดชีวิต เพราะพวกมันใหญ่โตแข็งแรงอลังการ ลองมองดูต้นไม้เก่าแก่สิ สูงสามร้อยฟุต อายุสามพันปี แค่มองดูต้นไม้เหล่านี้ก็ให้ความรู้สึกได้ถึงความแข็งแกร่งและอำนาจ รากเป็นจำนวนล้านๆ แผ่ขยายลึกลงไปในพื้นที่ ต้นไม้ตั้งตระหง่านอย่างอาจหาญ มันต้องการจะต่อสู้ ไม่ยอมแพ้มัน ไม่ยอมศิโรราบ แต่หลังจากที่พายุโหมมามันก็หักโค่นตายลงไม่มีชีวิตอีกต่อไปและความแข็งแกร่งเหล่านั้นก็หายไป พายุแรงเกินไป พายุมักจะแรงเสมอ เพราะพายุมาจากความเป็นทั้งหมด ส่วนต้นไม้เป็นเพียงแค่ส่วนเล็กๆหนึ่งเท่านั้น

ลองหันไปดูพืชพันธุ์ธรรมชาติที่เป็นต้นไม้ใบหญ้าสิ พอพายุมา ต้นหญ้าก็ยอมแพ้มัน และพายุก็ไม่สามารถทำอะไรมันได้ อย่างมากที่สุดพายุก็แค่ทำความสะอาดต้นไม้ใบหญ้าเท่านั้น ทำได้แค่นั้น สิ่งสกปรกทั้งหลายที่อยู่บนใบหญ้าถูกชะล้างออกไป พายุอาบหน้าให้ต้นหญ้า และเมื่อพายุผ่านไป ต้นไม้ใบหญ้าเหล่านั้นก็เริ่มระบำชูยอดสูงขึ้นมาอีกครั้ง ต้นหญ้าแม้จะมีรากฝอย ถูกถอนได้ง่ายแม้แต่เด็กเล็กๆ ก็ถอนได้ แต่พายุกลับพ่ายแพ้อะไรกันแน่ที่เกิดขึ้นตรงนั้น

ต้นหญ้าดำเนินไปตามวิถีแห่งเต่า วิถีของเหล่าจื้อ ส่วนต้นไม้ใหญ่
ดำเนินไปตามหลักตรรกะ มันพยายามเอาชนะ พยายามต่อต้าน พยายาม
แสดงความแข็งแกร่งของมัน หากท่านพยายามแสดงความแข็งแกร่งของ
ท่าน ท่านจะพ่ายแพ้คนที่ทำตัวแบบฮิตเลอร์ แบบนโปเลียน แบบอเล็ก-
ซานเดอร์ เปรียบได้กับต้นไม้ใหญ่ที่แข็งแกร่ง แต่แล้วพวกเขาทั้งหมดก็
ต้องพ่ายแพ้ เล่าจื้อเป็นแค่ต้นไม้เล็ก ๆ ไม่มีใครเอาชนะพวกมันได้เพราะ
พวกมันพร้อมที่จะยอมแพ้อยู่แล้ว ท่านจะเอาชนะผู้ที่ยอมแพ้ได้อย่างไร ผู้ที่
พูดว่า “ข้าพร้อมจะยอมแพ้อยู่แล้ว” ผู้ที่พูดว่า “ท่านครับ ขอให้ท่านมีความสุข
กับชัยชนะของท่าน ไม่จำเป็นต้องสร้างความลำบากให้กับผมหรอก ผม
ยอมแพ้แล้วครับ” แม้แต่อเล็กซานเดอร์เองก็คงจะรู้สึกไร้ความหมาย
หากปรากฏกายต่อหน้าเหล่าจื้อ เขาคงไม่สามารถทำอะไรได้

สันยาสีผู้ที่ทรงปัญญานามว่าแดนตามิส ใช้ชีวิตอยู่ในสมัยเดียวกัน
กับอเล็กซานเดอร์ ในช่วงที่อเล็กซานเดอร์อยู่ในอินเดีย เพื่อน ๆ ได้บอก
อเล็กซานเดอร์ตอนที่เขาจะมาอินเดียว่า เมื่อเขากลับมาเขาควรจะนำ
สันยาสีมาด้วย เพราะดอกไม้หายากเหล่านั้นบานอยู่เฉพาะในอินเดีย
เท่านั้น พวกเขาพูดว่า “พวกเราอยากให้เห็นปรากฏการณ์สันยาสีว่ามัน
คืออะไร อยากจะรู้ว่าสันยาสีคืออะไร”

อเล็กซานเดอร์ติดพันอยู่กับการทำศึกสงครามจนเขาเกือบจะลืม
เรื่องนี้ไปเลย แต่ตอนที่เขายกทัพกลับ ช่วงที่อยู่ชายแดนของอินเดีย จู่ ๆ
เขาก็จำเรื่องนี้ขึ้นมาได้ เขากำลังจะออกจากหมู่บ้านสุดท้ายดังนั้นเขาจึงสั่ง
ทหารให้กลับเข้าไปในหมู่บ้านและถามหาว่ามีสันยาสีอยู่ใกล้ ๆ แถวนั้นหรือ
ไม่ และด้วยความบังเอิญ แดนตามิสอยู่ในหมู่บ้านนั้น เขาอาศัยอยู่ใกล้ ๆ
แม่น้ำ ผู้คนต่างก็พูดว่า “ท่านมาถูกเวลาแล้ว มีสันยาสีหลายคนก็จริง แต่
สันยาสีที่แท้นั้นหาเจอได้ไม่ถายนัก ตอนนี้เขาพักอยู่ที่นี้ ท่านเข้าไปพบ
และแสดงความเคารพเขาได้”

อเล็กซานเดอร์หัวเราะและพูดว่า “ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อจะมาสักการะใคร ทหารของข้าจะไปนำตัวเขามา ข้าจะนำเขากลับไปยังเมืองหลวงของข้า”

ชาวบ้านพูดว่า “มันคงไม่ถ่วงนักรอก”

อเล็กซานเดอร์ไม่เชื่อหูตัวเอง มันจะยากเย็นประการใด เขาพิชิตจักรพรรดิมามากมาย ชนกะษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่มามากมาย แต่กับขอทานคนหนึ่ง สันยาสีคนหนึ่ง จะยากเย็นอะไร เหล่าทหารของเขาได้ไปหาแดนดามิสที่ยื่นเปลือยอุรุมแม่น้ำ ทหารพูดว่า “อเล็กซานเดอร์มหาราชขอเชิญท่านให้เดินทางไปกับเขา กลับไปยังประเทศของเขา ท่านจะได้รับความสะดวกสบายนานาประการ ทุกอย่างจะถูกจัดเตรียมให้ท่าน ท่านไปในฐานะอาคันตุกะของราชสำนัก”

ซีเปลือยผู้ทรงศีลหัวเราะและกล่าวว่า “ท่านกลับไปบอกนายของท่าน คนที่เรียกตัวเองว่ามหาราชมีอาจเป็นมหาราชได้ และไม่มีใครพาข้าไปที่ไหนได้ สันยาสีเคลื่อนที่ไปเหมือนกับก้อนเมฆ อิสระอย่างเต็มที่ ข้านี้ไม่ได้เป็นทาสของใคร”

พวกทหารพูดว่า “ท่านคงเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับอเล็กซานเดอร์มาบ้างนะ เขาเป็นคนที่อันตราย หากท่านตอบปฏิเสธเขา เขาจะไม่ฟังท่าน เขาคงแค่ตัดหัวท่านออกเท่านั้น”

แล้วทหารก็กลับไปพูดจาหว่านล้อมอเล็กซานเดอร์ว่า “ชายคนนี้เป็นคนที่ไม่เหมือนใคร ดุมีราศี มีอะไรบางอย่างอยู่รอบๆ ตัวเขา ถึงเขาจะเปลือยเปล่า เมื่อเห็นเขาครั้งแรกท่านจะไม่รู้สึกละเลยว่าเขาเปลือยเปล่า เขามีพลังค่อนข้างมาก มากจนกระทั่งการปรากฏตัวของเขานั้นทำให้ท่านลืมโลกไปเลยทีเดียว เขามีแรงดึงดูดเหมือนแม่เหล็ก ดึงความเย็บมากมาย มาล้อมรอบตัวเขาไว้ ชายคนนี้ทำให้พื้นที่รอบๆ นั้นมันดูเหมือนจะปัดยีนดีไปกับเขา เขาเป็นสิ่งที่คุ้มค่าแก่การพบเห็นยิ่งนัก แต่ดูเหมือนจะยุ่งยากก็

ตรงที่ชายผู้นำสารนี้บอกว่าไม่มีใครสามารถพาเขาไปที่ไหนได้ เขาบอกว่าเขาไม่ใช่ข้าทาสของใคร”

อเล็กซานเดอร์ถือดาบไปหาชายคนนั้น แदनดามิสหัวเราะและพูดว่า “จงวางดาบของท่านเถิด มันไม่มีประโยชน์อันใด เกือบดาบของท่านไว้ในฝักเถิด ที่ตรงนี้มันไร้ประโยชน์เพราะท่านทำไว้แต่ตัดร่างกายของข้าเท่านั้น ซึ่งข้าเองก็ได้ทิ้งมันไปนานแล้ว ดาบของท่านไม่สามารถตัดข้าได้ ดังนั้นเกือบดาบของท่านไว้เถิด อย่าทำตัวเป็นเด็กเล็กๆ ไปเลย”

กล่าวกันว่านี่เป็นครั้งแรกที่อเล็กซานเดอร์ทำตามคำสั่งของใครบางคน เพียงแค่การปรากฏตัวของชายคนนั้น มันทำให้อเล็กซานเดอร์ลืมความเป็นตัวเขาไป เขาเกือบดาบเข้าฝักและพูดว่า “ข้าไม่เคยเจอใครที่ตรงงามเยี่ยงนี้” และเมื่ออเล็กซานเดอร์กลับไปถึงที่พักเขาได้พูดว่า “มันยากนะที่จะฆ่าผู้ที่พร้อมจะตาย มันไร้ความหมายที่จะฆ่าเขา สำหรับคนที่พร้อมต่อสู้อันนี้ มันทำให้การฆ่ามีความหมาย แต่ว่าท่านไม่สามารถจะฆ่าผู้ที่พร้อมตาย ผู้ที่พูดว่า ‘นี่หัวของข้า ท่านสามารถตัดมันทิ้งได้’”

และแदनดามิสก็พูดเช่นนั้นจริงๆ ว่า “นี่หัวของข้า ท่านสามารถตัดมันทิ้งได้ เมื่อหัวของข้าตกลงมา ท่านจะเห็นมันตกลงไปบนพื้นทราย และข้าก็จะเห็นมันตกลงไปบนทรายด้วยเช่นกัน เพราะข้าไม่ใช่ร่างกายของข้า ข้าคือผู้ที่รู้เห็นเป็นพยาน”

อเล็กซานเดอร์บอกกับเพื่อนของเขาว่า “มีสันยาสมากมายที่ข้านำกลับมาได้ แต่พวกเขาไม่ใช่สันยาที่แท้จริง ตอนนั้นข้าพบกับชายคนหนึ่ง เขาเป็นบางสิ่งบางอย่างที่หายาก ท่านได้ยืนมาถูกต้องแล้ว ดอกไม้หายาก แต่ไม่มีใครบังคับเขาได้ เขาเป็นคนที่ไม่กลัวตาย สำหรับผู้ที่ไม่กลัวความตาย ท่านจะไปบังคับให้เขาทำอะไรได้อย่างไร”

ความกลัวที่ท่านมีเป็นสิ่งที่ทำให้ท่านตกเป็นทาส เป็นเพราะความกลัวของท่าน แต่ถ้าท่านไม่มีความกลัวท่านก็จะเป็นทาส

อีกต่อไป เป็นเพราะความกลัวของท่าน ท่านจึงทำให้คนอื่นตกเป็นทาส
ของท่านก่อนที่จะพวกเขาจะทำให้ท่านตกเป็นทาสของพวกเขา

ผู้ที่ไร้ความกลัวจะไม่เกรงกลัวใครอีกต่อไปและจะไม่ทำให้ใคร
ต้องเกรงกลัวเขา ความกลัวได้หายไปจนหมดสิ้นแล้ว

SAMPLE

SAMPLE

วิถีแห่งใจ

คำว่า “ความกล้าหาญ” เป็นคำที่น่าสนใจมาก มันมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า cor ซึ่งแปลว่า “ใจ” ดังนั้นการที่จะมีความกล้าแสดงว่าต้องมีชีวิตอยู่ด้วยใจ ไม่เหมือนความอ่อนแอ มีแต่ความอ่อนแอเท่านั้นที่มีชีวิตอยู่ด้วยหัวใจ อยู่กับความกลัว ยึดเอาตรรกะมาไว้รอบๆ ตัว เต็มไปด้วยความกลัว ปิดหน้าต่างปิดประตูทุกบาน มีชีวิตอยู่กับศาสนศาสตร์ หลักการ คำพูด ทฤษฎี ปิดประตูหน้าต่างเอาไว้แล้วหลบซ่อนตัวอยู่ข้างใน

วิถีแห่งใจเป็นวิถีแห่งความกล้า มันคือการมีชีวิตอยู่ด้วยความไม่มั่นคง มันคือการมีชีวิตอยู่ด้วยความรักและความไวเนื้อเชื้อใจ มันคือการเคลื่อนเข้าไปในสิ่งที่ไม่รู้จัก เป็นการทิ้งอดีตและยอมรับอนาคต ความกล้าเป็นการเคลื่อนไปบนเส้นทางที่อันตราย ชีวิตเป็นสิ่งที่อันตราย มีแต่ผู้ที่ซื่อสัตย์เท่านั้นที่จะหลีกเลี่ยงอันตราย ซึ่งมันก็หมายความว่าพวกเขาได้ตายไปแล้ว คนที่มีชีวิต มีชีวิตอย่างแท้จริง มีชีวิตอย่างสุดๆ จะเคลื่อนเข้าไปยังสิ่งที่ไม่รู้จัก มีอันตรายอยู่ตรงนั้น แต่เขาก็กล้าที่จะเสี่ยง ใจมักพร้อมเสมอที่จะเสี่ยง ใจเปรียบได้กับนักพนัน ใจไม่ต่างอะไรจากนักธุรกิจ แต่หัวนั้นได้แต่คิดคำนวณ เจ้าเล่ห์เพทุบาย ใจไม่คิดวิเคราะห์อะไร

ภาษาอังกฤษคำว่า “กล้าหาญ” นั้นช่างงดงาม น่าสนใจมาก การมีชีวิตผ่านใจคือการค้นหาความหมาย กวีมีชีวิตผ่านใจ ไม่ช้าไม่นานใจของเขาก็เริ่มได้ยินเสียงของสิ่งที่ไม่รู้จัก หัวไม่สามารถได้ยินสิ่งนั้นเพราะมันถูกอัดแน่นไว้ด้วยสิ่งที่รู้แล้ว

อะไรบางอย่างที่อยู่ในหัวของท่าน มันคือสิ่งที่ท่านรู้จักมาทั้งหมด มัน
เป็นอดีต ตายซาก ผ่านพ้นมาแล้ว สิ่งที่อยู่ในหัวไม่ใช่อะไรเลยนอกจาก
การสะสมอดีต ความทรงจำ ใจเป็นเรื่องของสิ่งในอนาคต ใจคือความหวัง
ใจอยู่ที่ไหนสักแห่งในอนาคตเสมอ หัวคิดติดอยู่กับอดีต ใจผันไปในอนาคต

อนาคตก็คือสิ่งที่กำลังจะมาถึง อนาคตคือสิ่งที่กำลังจะเป็น
อนาคตเต็มไปด้วยความเป็นไปได้ มันกำลังจะมา มันพร้อมที่จะมา ทุกขณะ
ของอนาคตจะเปลี่ยนมาเป็นปัจจุบัน และปัจจุบันก็จะกลายเป็นอดีต
อดีตไม่มีความเป็นไปได้ มันถูกใช้ไปแล้ว ท่านได้เคลื่อนจากมันไปแล้ว
มันถูกใช้แล้ว มันตายไปแล้ว ไม่ต่างอะไรจากหลุมฝังศพ อนาคตเปรียบ
ได้กับเมล็ดพันธุ์ มันกำลังจะมาถึง มันมาแน่นอน มาพบกับปัจจุบัน ท่าน
เคลื่อนที่ไปเสมอ ปัจจุบันไม่ใช่อะไรแต่เป็นการเคลื่อนเข้าไปในอนาคต มัน
เป็นก้าวที่ท่านเดินเข้าไป ท่านก้าวเข้าไปในอนาคต

ทุกคนบนโลกนี้ต้องการจะเป็นของจริง เพราะการเป็นของจริงนำมา
ซึ่งความเบิกบาน นำมาซึ่งความสุขสันต์ธรรมดา แล้วใครล่ะต้องการจะเป็น
ของปลอม ท่านต้องกลัวพอที่จะมองให้ลึกมากขึ้น ท่านจะกลัวไปทำไม
โลกจะทำอะไรท่านได้ล่ะ ผู้คนอาจหัวเราะเยาะท่าน มันอาจทำให้พวกเขา
รู้สึกดีนะ การหัวเราะเป็นยา ทำให้สุขภาพดี คนพวกนี้อาจคิดว่าท่านบ้า แต่
เพียงเพราะพวกเขาคิดว่าท่านเป็นบ้า นั่นมันทำให้ท่านเป็นบ้าไม่ได้หรอก

และเมื่อท่านมีความเป็นเนื้อแท้ แม้ในความเป็นเบิกบาน แม้ในน้ำตา
ของท่าน ในการเดินร้าวของท่าน ไม่ช้าไม่นานคนก็จะเข้าใจท่านมากขึ้น คน
จะเข้ามาร่วมคาราวานของท่าน ข้าพเจ้าเองก็เริ่มต้นคนเดียวบนเส้นทาง
สายนี้ แต่แล้วก็มีคนเข้ามาร่วมมากขึ้นเรื่อยๆ จนมันกลายเป็นคาราวาน
ของทั้งโลกไปแล้ว ทั้งๆ ที่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เชื่อเชิญใครเลย ข้าพเจ้าเพียง
แต่ทำในสิ่งที่เกิดขึ้นภายในใจของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าเอาใจใส่และรับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้นในใจของข้าพเจ้าเท่านั้น ไม่ได้สนใจคนอื่นใดในโลก ท่านเองก็เช่นกันท่านต้องรับผิดชอบต่อความเป็นตัวท่านเท่านั้น อย่าได้ไปต่อต้านมัน เพราะการต่อต้านนั้นมันเท่ากับว่าท่านกำลังฆ่าตัวตาย มันเป็นการทำลายตัวท่าน แล้วท่านได้อะไรขึ้นมา แม้ผู้คนจะให้ความเคารพนับถือท่าน แม้พวกเขาจะคิดว่าท่านเป็นคนที่น่านับถือ เป็นคนที่สุขุม มีเกียรติ มีชื่อเสียงมากมาย แต่สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ไม่ได้หล่อเลี้ยงความเป็นตัวท่าน สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ท่านรู้แจ้งในชีวิตมากขึ้นและได้สัมผัสกับความงามอันตระการตาแต่ประการใด

มีคนที่ล้านคนที่ได้มีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้มาก่อนท่าน ท่านไม่รู้จักแม้แต่ชื่อพวกเขา ถึงพวกเขาจะเคยมีชีวิตมากก็ได้แต่แปลว่าได้สร้างความแตกต่างอะไร เคยมีผู้ที่เป็นนักบุญและเคยมีคนบาป เคยมีผู้ที่ได้รับการเคารพนับถืออย่างมาก และก็มีผู้ที่บ้าบอหลากหลายประเภท แต่ในที่สุดพวกเขาก็หายไป โดยไม่ได้ทิ้งร่องรอยอะไรไว้บนโลกใบนี้

สิ่งเดียวเท่านั้นที่ท่านควรให้ความสำคัญก็คือการเอาใจใส่ดูแลและปกป้องคุณสมบัติที่ท่านสามารถนำไปกับท่านได้ เมื่อความตายมาทำลายร่างกายและจิตใจของท่าน คุณสมบัติที่ว่าเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่ท่านนำไปด้วยได้ มันเป็นสิ่งที่มียั่งยืน ผู้ที่เข้าถึงสิ่งนี้คือผู้ที่มีชีวิตอย่างแท้จริง ส่วนคนที่เหลือก็ได้แต่ใช้ชีวิตอย่างเสแสร้งไปวันๆ เท่านั้น

ในคำคืนวันหนึ่งเคจีบีได้มาเคาะประตูที่หน้าบ้านของยูสเซล ฟินเคลสไตน์ ยูสเซลเปิดประตูออกมา เคจีบีตะโกนใส่เขาว่า “ยูสเซล ฟินเคลสไตน์ (ใช้ชีวิต) อยู่ที่นี้ใช่ไหม”

“เปล่า” ยูสเซลที่อยู่ในชุดนอนอันหลุ่ดลุ่ยตอบอย่างทันทัน

“ไม่หรือ แล้วเจ้าล่ะชื่ออะไร”

“ยูสเซล ฟินเคลสไตน์”

เคจีบิชกเขาล้มลงกับพื้นและพูดว่า

“เจ้าเพิ่งพูดว่าเจ้าไม่ได้ (ใช้ชีวิต) อยู่ที่นี้ไม่ใช่หรือ”

ยูสเซลตอบว่า “ท่านเรียกนี่เป็นการ (ใช้ชีวิต) อยู่
หรือ”

การอยู่ไม่ได้หมายความว่ากำลังใช้ชีวิตนะ ลองหันมาดูชีวิตท่านสิ ท่านเรียกมันว่าเป็นความบีบคั้นหรือ ท่านเรียกมันว่าเป็นของขวัญ เป็นของขวัญของการดำรงอยู่หรือ ท่านอยากได้ชีวิตแบบนี้บ้าง ครั้งแล้ว ครั้งเล่าหรือ

โปรดอย่าฟังคัมภีร์ ให้ฟังสิ่งที่อยู่ในใจของท่าน นี่เป็นคัมภีร์เดียวเท่านั้นที่ข้าพเจ้าแนะนำให้ท่านฟัง จงฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ ฟังอย่างมีสติรู้ตัว แล้วท่านจะไม่มีความผิดพลาด จงฟังใจของท่านเท่านั้น แล้วท่านจะไม่ถูกแบ่งแยก จงฟังใจของท่าน แล้วท่านจะเคลื่อนเข้าไปในเส้นทางที่ถูกต้อง โดยไม่ต้องคิดด้วยซ้ำไปว่าอะไรถูกอะไรผิด

ศิลปะของมวลมนุษยชาติยุคใหม่ประมวลอยู่ในเรื่องความลับของการฟังเสียงใจอย่างใคร่ครวญ มีสติตื่นรู้ และจงตามหัวใจของท่านไป มันจะพาท่านไปที่ไหน ก็ตามมันไป ใช่แล้ว บางครั้งมันอาจพาท่านเข้าไปในอันตราย แต่โปรดจำไว้ว่าอันตรายเหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้ท่านนั้นสุขสงบ บางครั้งมันอาจพาท่านหลงทาง แต่โปรดจำไว้ว่าการหลงทางเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำให้ท่านเติบโต หลายครั้งหลายคราที่ท่านต้องล้มลุกคลุกคลานแต่ท่านก็ลุกขึ้นได้อีกครั้ง เพราะนี่คือสิ่งที่ทำให้คนได้มีโอกาสรวบรวมพลัง ล้มและลุกขึ้นมาอีกครั้ง นี่คือหนทางของการสร้างคนที่สมบูรณ์

จงอย่าได้ทำตามกฎที่ถูกกำหนดจากภายนอก กฎที่ถูกกำหนดนั้นใช้ไม่ได้ เพราะกฎเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่คิดมาจากคนที่ต้องการจะปกครองท่าน! แนนอนละ ในโลกนี้มีผู้รู้แจ้งที่ยิ่งใหญ่มากมายไม่ว่าจะเป็นพระพุทธเจ้า พระเยซู พระกฤษณะ โมฮัมหมัด แต่พวกเขาไม่ได้ให้กฎเกณฑ์กับโลกมากนัก สิ่งที่พวกเขาให้คือความรัก แต่เมื่อเวลาผ่านไปสาวกทั้งหลายก็เริ่มรวบรวมประมวลกฎเกณฑ์ต่างๆ มากมาย เมื่อใดที่อาจารย์ตายไป เมื่อใดที่แสงสว่างหายไปและทำให้พวกเขาตกอยู่ในความมืดพวกเขาจะเริ่มค้นหาทางสร้างกฎเกณฑ์บางอย่างเพื่อจะได้เดินตาม เพราะในตอนนั้นแสงสว่างได้หายไปแล้ว ถึงตอนนั้นพวกเขาจำเป็นต้องพึ่งกฎเกณฑ์

สิ่งที่พระเยซูทำคือการทำตามเสียงกระซิบที่มาจากหัวใจของพระเยซู แต่สิ่งที่ชาวคริสต์ทำเรื่อยมากลับกลายเป็นว่าไม่ยอมทำตามเสียงกระซิบของหัวใจพวกเขา พวกเขากลายเป็นนักเลียนแบบ ในขณะที่ท่านทำเลียนแบบอยู่นั้น ท่านกำลังดูถูกความเป็นมนุษย์ของท่าน ท่านกำลังดูถูกพระเจ้าของท่าน

จงอย่าเป็นนักเลียนแบบ จงเป็นของแท้ เป็นต้นฉบับ อย่าเป็นสำเนาที่คัดลอกมา แต่ทว่าสิ่งเหล่านี้กลับเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั่วทั้งโลก ต่างก็เป็นสำเนาที่คัดลอกกันมา

ชีวิตคือการเรียกร้องที่แท้จริง เมื่อท่านเป็นของแท้ ท่านเกิดมาเพื่อที่จะเป็นของแท้ แค่มองก็เห็นความแตกต่างระหว่างพระกฤษณะและพระพุทธเจ้า ถ้าพระกฤษณะทำตามพระพุทธเจ้า พวกเราก็จะพลาดผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่งไป หรือถ้าพระพุทธเจ้าทำตามพระกฤษณะ พระองค์ก็จะเป็นแค่ผู้ตามอันต่ำต้อย แค่คิดว่าพระพุทธเจ้ากำลังเป่าขลุ่ย พระองค์คงจะรบกวนการนอนหลับของผู้คน เพราะพระองค์ไม่ได้เกิดมาเพื่อจะเป็นนักเป่าขลุ่ย แค่คิดว่าพระพุทธเจ้าลุกขึ้นมาเต้นรำก็ดูน่าขำและแปลกดี

เช่นเดียวกันถ้าพระภุชณะนั่งอยู่ใต้ต้นไม้โดยไม่มีขลุ่ย ไม่มี มงกุฎหางนกยูง ไม่มีเสื้อผ้าที่สวยงาม แค่นั่งหลับตาเหมือนขอทานอยู่ใต้ ต้นไม้ไม่มีคนรยล้อมเต็มรักรอบๆ ตัวพระภุชณะ ไม่มีการร้องรำทำเพลง ใดๆ เลย พระภุชณะก็คงจะดูยากจนขั้นแค้นมาก พระพุทธรเจ้าคือ พระพุทธรเจ้า พระภุชณะคือพระภุชณะ แล้วตัวท่านล่ะ ท่านก็คือท่าน ท่านไม่ได้ด้อยกว่าคนอื่นคนใดไม่ว่าจะในทางหนึ่งทางใดก็ตาม จงให้ความ นับถือในตัวท่าน นับถือเสียงที่มาจากภายในตัวท่านและทำไปตามนั้น

และโปรดจำไว้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้การันตีว่ามันจะนำท่านไปถูกทาง เสมอไป หลายครั้งมันจะพาท่านไปผิดทางด้วยซ้ำไป เพราะบางทีการจะ ไปถึงประตูที่ถูกต้องได้นั้น เราอาจจะต้องเคาะประตูผิดมาก่อน มันมักจะ เป็นเช่นนั้น เพราะหากท่านตรงรี่เข้าไปยังประตูที่ถูกต้องแล้ว ท่านอาจจะ ไม่สามารถแยกแยะด้วยซ้ำไปว่ามันถูกต้อง ดังนั้นจงจำไว้ในท้ายที่สุดแล้ว ไม่มีความพยายามใดที่เสียไปเปล่าๆ ความพยายามทั้งหมดมีส่วนช่วย ทำให้ท่านได้ไปถึงจุดสูงสุดในการเติบโตของท่าน

ดังนั้นจงอย่าได้ลั้งเล อย่าได้วิตกกังวลมากจนเกินไปว่าท่านจะ ไปผิดทาง นี่คือนปัญหาที่พบโดยทั่วไป ผู้คนถูกสอนมาว่าจงอย่าได้ทำอะไร ผิดพลาด มันจึงทำให้พวกเขาเกิดความลั้งเลใจ วิตกกังวล ตื่นตระหนก กลัวว่าจะทำอะไรผิด มันทำให้พวกเขาติดอยู่กับที่ ไม่กล้าจะเคลื่อนไปไหน กลัวว่าอาจทำผิดได้ ดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นก้อนหิน พวกเขาสูญเสีย การเคลื่อนไหวทั้งหมดไป

จงทำผิดให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่จงจำไว้อย่างหนึ่งว่า อย่ายึดทำผิดซ้ำๆ ในเรื่องเดียวกัน แล้วท่านจะเติบโต การหลงทางถือเป็น ส่วนหนึ่งในเรื่องอิสราภาพของท่าน มันเป็นส่วนหนึ่งของศักดิ์ศรีความเป็น มนุษย์ของท่าน แม้จะต่อต้านพระเจ้าก็ตาม บางครั้งมันก็เป็นสิ่งที่งดงามที่ จะต่อต้านพระเจ้า นั่นคือสาเหตุว่าทำไมคนเราจึงมีกระดูกสันหลังที่ตั้งตรง เพราะไม่เช่นนั้นแล้วคงจะมีคนมากมายที่ไร้กระดูกสันหลัง

จงลืมไปให้หมดเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านได้รับการบอกมาว่า “นี่ถูกนั้นผิด” ชีวิตไม่ได้ตายตัวแน่นอนขนาดนั้น สิ่งที่ถูกในวันนี้อาจจะผิดในวันพรุ่งนี้ สิ่งผิดในวันนี้อาจจะถูกต้องในวันข้างหน้า ชีวิตไม่ใช่สิ่งที่ตายตัวขนาดนั้น ท่านไม่สามารถแขวนป้ายและระบุได้ชัดเจนว่า “นี่ถูกนั้นผิด” ชีวิตไม่ใช่ร้านขายยาที่มีสลากติดข้างขวดว่าอะไรเป็นอะไร ชีวิตเป็นสิ่งที่ลึกลับ ในช่วงเวลาหนึ่งบางสิ่งอาจถูกต้องเหมาะสม แต่ในอีกช่วงเวลาหนึ่งน้ำที่ไหลลงสู่แม่น้ำคงคาอาจจะมากเกินไปจนกระทั่งมันไม่เหมาะสมอีกต่อไปและกลายเป็นนุทกภัยก็ได้

ถ้าเช่นนั้นอะไรคือคำนิยามของคำว่าถูกต้อง ตามความหมายของข้าพเจ้า สิ่งที่สุดประสานกับการดำรงอยู่คือสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่ไม่สุดประสานกับการดำรงอยู่เป็นสิ่งที่ผิด ในแต่ละขณะท่านจะต้องตื่นรู้ให้มาก ๆ เพราะท่านจะต้องตัดสินใจแต่ละขณะนั้นอย่างสด ๆ ท่านไม่สามารถพึ่งพาคำตอบที่เตรียมไว้ล่วงหน้าว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกและอะไรเป็นสิ่งที่ผิด มีแต่ผู้ที่โง่เขลาเท่านั้นที่พึ่งพาคำตอบที่เตรียมไว้ล่วงหน้า เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องมีเชาวน์ปัญญา ไม่จำเป็นเลย ก็ท่านรู้อยู่แล้วนี่ว่าอะไรถูกอะไรผิด ท่านสามารถจัดทำและจดจำรายการต่างๆ เหล่านั้นได้ มันมีไม่มากมายนักหรอก

บัญญัติสิบประการ นั้นง่ายมาก ทำให้ท่านรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด แต่ชีวิตเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ถ้าโมเสสกลับมาเกิดในยุคนี้ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าเขาจะให้บัญญัติสิบประการแบบเดิมแก่ท่าน เขาทำเช่นนั้นไม่ได้หรอก เวลาผ่านไปสามพันปี เขาจะให้บัญญัติแบบเดิมได้อย่างไร เขาคงต้องสร้างอะไรใหม่ๆ ขึ้นมา

แต่ตามความเข้าใจของข้าพเจ้ามันเป็นเป็นอย่างนี้แหละ เมื่อใดก็ตามที่บัญญัติถูกจัดทำขึ้นมา มันสร้างความยากลำบากให้กับผู้คนเพราะเมื่อเวลาที่บัญญัติถูกบังคับใช้ มันก็ล้าสมัยไปแล้ว ชีวิตนั้นมันเคลื่อนไปเร็ว

มาก มันเป็นเรื่องที่เลื่อนไหล มันไม่ได้อยู่กับที่ มันไม่ใช่สระน้ำที่อยู่นิ่งๆ ไม่ไหวติง มันเป็นแม่น้ำคงคา มันไหลไปตลอดเวลา มันไม่เคยเหมือนเดิมเลยแม้แต่ในชั่วขณะที่อยู่ติดกัน ดังนั้นสิ่งหนึ่งอาจจะถูกในชั่วขณะนี้และอาจจะผิดในชั่วขณะต่อไป

แล้วจะทำอะไรดีล่ะ สิ่งที่เป็นไปได้สิ่งเดียวเท่านั้นก็คือ การทำให้คนตื่นรู้ให้มากขึ้น มากจนกระทั่งพวกเขาเองสามารถตัดสินใจได้ว่าจะตอบสนองกับชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างไร

มีนิทานเซนเรื่องหนึ่งเล่าว่า...

มีวัดสองวัดที่เป็นคู่ปรับกัน อาจารย์ของทั้งสองวัดที่เรียกกันว่าอาจารย์ก็เพราะทั้งสองคนเป็นพระที่บวชมานาน ทั้งสองคนต่างก็ไม่ยอมกัน ถึงขนาดที่บอกลูกศิษย์ไม่ให้ชายตาไปคู่อีกวัดหนึ่งเลยทีเดียว

พระทั้งสองรูปนั้นต่างก็มีเด็กวัดคอยรับใช้เขา ใ้ให้ไปเอาของ ใ้ให้ไปทำธุระ พระวัดแรกบอกกับเด็กวัดว่า “อย่าได้พูดจากับเด็กจากอีกวัดหนึ่งคนเหล่านั้นอันธพาล”

แต่เด็กวัดก็คือเด็ก วันหนึ่งพวกเขาพบกันบนถนน และเด็กจากวัดแรกก็ถามเด็กอีกคนว่า “เจ้ากำลังจะไปไหน”

เด็กอีกคนก็ตอบว่า “ไปที่ไหนก็ได้แล้วแต่ลมจะพาเข้าไป” เขาคงได้ฟังสิ่งที่อาจารย์เซนในวัดพูดกัน ข้อความที่ว่า “ไปที่ไหนก็ได้แล้วแต่ลมจะพาเข้าไป” เป็นข้อความที่ดีมาก เป็นคำกล่าวที่เป็นตำอัมบริสุทธิ

เด็กจากวัดแรกรู้สึกอับอาย รู้สึกขุ่นเคืองใจ เขาไม่สามารถจะหาคำตอบใดที่จะใช้ตอบโต้ด้วยได้ ด้วยความผิดหวัง โกรธ และรู้สึกผิด “อาจารย์ของข้าบอกว่าอย่าพูดกับคนพวกนี้ คนพวกนี้ช่างอันตรายจริงๆ และนี่มันเป็นคำตอบแบบไหนกัน เขาทำให้ข้ารู้สึกอับอายเสียหน้า”

เด็กวัดคนแรกไปหาอาจารย์และเล่าว่าเกิดอะไรขึ้น “ศิษย์ขอโทษที่ศิษย์ไปพูดกับเขา อาจารย์พูดถูกแล้ว คนพวกนั้นช่างแปลกประหลาด นี่เป็นคำตอบชนิดไหนกัน ศิษย์แค่ถามเขาว่า ‘เจ้ากำลังจะไปไหน’ มันก็แค่คำถามง่ายๆ ธรรมดาๆ ศิษย์รู้ว่าเขากำลังจะไปตลาด ก็เหมือนกับที่ศิษย์กำลังจะไปตลาด แต่เขากลับตอบว่า ‘ไปที่ไหนก็ได้แล้วแต่ลมจะพาเข้าไป’”

อาจารย์พูดว่า “ข้าเตือนเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ฟัง เอาละ วันพรุ่งนี้ให้เจ้ายืนตรงที่เดิมอีกครั้ง เมื่อเขามา ก็ถามเขาว่า ‘เจ้ากำลังจะไปไหน’ และถ้าเขาพูดว่า ‘ไปที่ไหนก็ได้แล้วแต่ลมจะพาเข้าไป’ ก็ให้เจ้าทำท่าทางอย่างนักปรัชญาแล้วพูดกลับไปว่า ‘แล้วถ้าเจ้าไม่มีขาล่ะ’ เพราะวิญญาณที่ไม่มีร่างกายและลมไม่สามารถจะนำจิตวิญญาณไปที่ไหนได้ ‘แล้วเจ้าจะว่ายังไง’”

เด็กวัดต้องการจะให้ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ คินนั้น เขาท่องจำคำถามคำตอบตลอดทั้งคืน และในเช้ามีดวันต่อมาเขาก็ไปยืนอยู่ที่ตรงจุดนั้นตรงตามเวลาเดิม และเด็กวัดอีกคนหนึ่งก็เดินมา เด็กวัดคนแรกมีความสุขมาก เขากำลังจะแสดงให้เด็กวัดอีกคนหนึ่งเห็นว่า

ปรัชญาที่แท้จริงคืออะไร ดังนั้นเขาจึงถามไปว่า “เจ้ากำลังจะไปที่ไหน” และเขาก็คอยฟังคำตอบ

แต่เด็กรวดอีกคนกลับพูดว่า “ข้ากำลังจะไปเอาผักจากตลาด”

ตอนนี้ จะทำอะไรกับปรัชญาที่เขาได้เรียนรู้มาละ

ชีวิตก็เป็นเช่นนั้น ท่านไม่สามารถเตรียมได้หรอก ท่านไม่สามารถเตรียมพร้อมได้ทุกอย่าง แต่นั่นคือความมดงามของมัน นั่นคือความมหัศจรรย์ของมัน ที่มันทำให้ท่านคาดเดาไม่ได้ มันนำมาซึ่งความประหลาดใจ ถ้าท่านมีดวงตา ท่านก็จะเห็นว่าในแต่ละขณะนั้นมันนำมาซึ่งความประหลาดใจและไม่มีคำตอบสำเร็จรูปที่จะใช้ได้เสมอไป

SAMPLE